

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อความเข้าใจตรงกัน ในการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ในการแปลความหมาย ดังนี้

1. คำนวณหาค่าร้อยละ

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{\text{ความถี่ของจำนวนผู้ตอบ} \times 100}{\text{จำนวนผู้ตอบทั้งหมด}}$$

2. ค่าเฉลี่ย (Mean)

$$\bar{X} = \frac{\sum fx}{N}$$

เมื่อ \bar{X} = แทนค่าเฉลี่ย

$\sum fx$ = ผลรวมทั้งหมดของการคูณระหว่างความถี่กับค่าคะแนนที่กำหนดให้

N = จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

3. ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตร (ถ้วน สายยศ และคณะ. 2531 : 6) ดังนี้

$$S.D = \sqrt{\frac{N \sum fx^2 - (\sum fx)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S.D = ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

X = ค่าคะแนนที่กำหนดให้ยกกำลังสอง

Fx^2 = ผลคูณระหว่างความถี่กับคะแนนที่กำหนดให้ยกกำลังสอง

$\sum fx$ = ผลรวมทั้งหมดของผลการคูณระหว่างความถี่กับค่าคะแนนที่กำหนดให้

N = จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

(ประคอง กรรณสูตร. 2517 : 40)

ลำดับชั้นการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 เป็นคำถามสภาพส่วนตัวของผู้ตอบ แบ่งออกเป็น 5 ส่วนคือ สอบถามเกี่ยวกับหน้าที่ทางการทำงาน เพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน แล้วนำเสนอเป็นร้อยละ ดังนี้

เพศ	จำนวน / คน	คิดเป็นร้อยละ
ชาย	93	78.81
หญิง	25	21.19
รวม	118	100.00

ตารางที่ 13 แสดงค่าเฉลี่ยจำนวนผู้เชี่ยวชาญที่ถูกสัมภาษณ์

จากตารางที่ 13 ได้พบว่า ผู้ที่ถูกสัมภาษณ์นั้นมีทั้งสิ้นจำนวน 118 คน ซึ่งประกอบไปด้วยเพศชายจำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 78.81 เมื่อเทียบกับเพศหญิงพบว่ามีมากกว่าถึง 4 เท่า ซึ่งหญิงมีจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 21.19

อายุ	จำนวน / คน	คิดเป็นร้อยละ
น้อยกว่า 30 ปี	21	17.80
31 – 40 ปี	57	48.31
41 – 50 ปี	22	18.64
มากกว่า 50 ปี	18	15.25
รวม	118	100.00

ตาราง 14 แสดงค่าเฉลี่ยช่วงอายุต่าง ๆ ของผู้เชี่ยวชาญ

จากตารางที่ 14 พบว่ากลุ่มผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ในจำนวน 118 คน มีอายุที่แตกต่างกัน ซึ่งสามารถที่จะแยกออกเป็นกลุ่มที่มีอายุน้อยกว่า 30 ปี จะมีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 17.80 กลุ่มผู้ที่มีอายุระหว่าง 31 – 40 ปี จะมีจำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 48.31 กลุ่มผู้ที่มีอายุระหว่าง 41 – 50 ปี

มีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 18.64 และกลุ่มสุดท้ายคือกลุ่มผู้ที่มีอายุมากกว่า 50 ปี จะมีจำนวนน้อยที่สุด คือ 18 คน คิดเป็นร้อยละ 15.25

ระดับการศึกษา	จำนวน / คน	คิดเป็นร้อยละ
ประถมศึกษา	69	58.47
มัธยมศึกษา	16	13.56
ปวช.	11	9.32
ปวส.	9	7.63
ปริญญาตรี	8	6.78
สูงกว่าปริญญาตรี	-	-
อื่นๆ	5	4.24
รวม	118	100.00

ตาราง 15 แสดงค่าเฉลี่ยระดับการศึกษาของผู้เชี่ยวชาญ

จากตารางที่ 15 พบว่า จำนวนผู้ที่ได้รับการสัมภาษณ์จำนวน 118 คน สามารถที่จะแบ่งระดับการศึกษาเป็นดังนี้คือ ระดับประถมศึกษา มีจำนวนทั้งสิ้น 69 คน คิดเป็นร้อยละ 58.47 ผู้จบระดับมัธยมศึกษา มีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 13.56 ระดับปวช. มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 9.32 ระดับปวส. มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 7.63 ระดับปริญญาตรี มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 6.78 ส่วนระดับที่สูงกว่าปริญญาตรีนั้นไม่มีผู้ที่จบ และอื่นๆ มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 4.24

สถานภาพของผู้ตอบ	จำนวน / คน	คิดเป็นร้อยละ
รับจ้าง	16	13.56
สมาชิกในครอบครัว	64	54.24
เจ้าของกิจการ	31	26.27
อื่นๆ	7	5.93
รวม	118	100.00

ตารางที่ 16 แสดงค่าเฉลี่ยสถานภาพของผู้เชี่ยวชาญ

จากตารางที่ 16 พบว่าผู้ที่ได้รับการสัมภาษณ์นั้นมีสถานภาพที่แตกต่างกัน ซึ่งสามารถที่จะแยกออกได้คือ อยู่ในสถานภาพรับจ้างจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 13.56 เป็นสมาชิกในครอบครัวจำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 54.24 เป็นเจ้าของกิจการ จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 26.27 และอื่น ๆ อีกจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 5.93

รายได้ / บาท	จำนวน / คน	คิดเป็นร้อยละ
2,000 – 3,500	14	11.86
3,500 - 4,000	10	8.47
4,000 - 5,500	28	23.73
5,500 - 6,000	26	22.03
6,000 - 7,500	9	7.63
7,500 - 10,000	11	9.32
มากกว่า10,000	8	6.79
รายได้ไม่แน่นอน	12	10.17
รวม	118	100.00

ตารางที่ 17 แสดงค่าเฉลี่ยรายได้ของผู้ตอบ

จากตารางที่ 17 พบว่าผู้ให้สัมภาษณ์มีรายได้ที่แตกต่างกันไป ซึ่งสามารถแยกออกได้เป็นดังนี้ กลุ่มผู้ที่มีรายได้ระหว่าง 2,000 – 3,500 บาท มี 14 คน เมื่อคิดเป็นร้อยละจะได้ 11.86 ผู้ที่มีรายได้ระหว่าง 3,500 – 4,000 บาท มีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 8.47 กลุ่มผู้ที่มีรายได้ระหว่าง 4,000 – 5,500 บาท มีจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 23.73 กลุ่มผู้ที่มีรายได้ระหว่าง 5,500 – 6,000 บาท มีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 22.03 กลุ่มผู้ที่มีรายได้ระหว่าง 6,000 – 7,500 บาท มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 7.63 กลุ่มผู้ที่มีรายได้ระหว่าง 7,500 – 10,000 บาท มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 9.32 กลุ่มผู้ที่มีรายได้มากกว่า 10,000 บาท มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 6.79 และที่เหลือเป็นกลุ่มผู้ที่มีรายได้ไม่แน่นอน มีจำนวน 12 คน เมื่อคิดเป็นร้อยละจะได้ 10.17

ประสบการณ์ด้านการทำงาน	จำนวน / คน	คิดเป็นร้อยละ
ศึกษาด้วยตนเอง	12	10.17
ศึกษาจากสมาชิกในครอบครัว	58	49.15
สอบถามจากผู้รู้	27	22.88
ศึกษาจากสถาบันการศึกษา	9	7.63
เข้ารับการอบรมหลักสูตรระยะสั้น	12	10.17
รวม	118	100.00

ตารางที่ 18 แสดงค่าเฉลี่ยที่มาของประสบการณ์ของผู้เชี่ยวชาญ

จากตารางที่ 18 พบว่าที่มาของประสบการณ์นั้นมีหลายลักษณะคือ กลุ่มผู้ที่ศึกษาด้วยตนเองมีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 10.17 กลุ่มคนที่ทำการศึกษาจากสมาชิกในครอบครัวมีค่อนข้างมากคือ 58 คน คิดเป็นร้อยละ 49.15 กลุ่มผู้ที่ได้มาโดยการสอบถามจากผู้รู้มีจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 22.88 กลุ่มผู้ที่ได้รับมาจากการศึกษาจากสถาบันทางการศึกษา ทั้งของรัฐและเอกชน จะมีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 7.63 ส่วนที่เหลือจะเป็นกลุ่มผู้ที่ได้เข้ารับการอบรมหลักสูตรระยะสั้น จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 10.17

ระยะเวลาในการทำงานช่างฝีมือ	จำนวน / คน	คิดเป็นร้อยละ
1-3 ปี	22	18.64
3-5 ปี	23	19.49
5-8 ปี	34	28.81
8-10 ปี	18	15.25
มากกว่า 10 ปี	21	17.81
รวม	118	100.00

ตารางที่ 19 แสดงค่าเฉลี่ยระยะเวลาในการทำงานช่างฝีมือผู้เชี่ยวชาญ

จากตารางที่ 19 พบว่าจากประสบการณ์ในการทำงานของผู้ให้สัมภาษณ์จะมีความแตกต่างกันไป ดังนี้คือ ผู้ที่มีประสบการณ์ในช่วงระหว่าง 1-3 ปี จะมีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 18.64 ช่วงระหว่าง 3-5 ปี จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 19.49 ช่วงระหว่าง 5-8 ปี มีจำนวน 34 คน คิดเป็น

ร้อยละ 28.81 ช่วงระหว่าง 8 – 10 ปี มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 15.25 ส่วนนอกนั้นจะมีประสบการณ์ที่มากกว่า 10 ปี มีจำนวน 21 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 17.81

ตอนที่ 2 เป็นแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนางานช่างฝีมือ ที่มีความสัมพันธ์ และเกี่ยวข้องกับแนวพระราชดำริ ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้ตอบได้นำประสบการณ์ของตนเองมาตอบ โดยผู้วิจัยได้กำหนดค่าเฉลี่ยตามความหมายดังนี้

4.50 – 5.00	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
3.50 – 4.50	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
2.50 – 3.50	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
1.50 – 2.50	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
0.00 – 1.50	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุดหรือไม่เห็นด้วย

เมื่อนำมาสรุปเป็นตารางพบว่าผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความสำคัญแตกต่างกันไป ซึ่งผู้วิจัยขอสรุปเป็นตาราง เพื่อแสดงให้เห็นเป็นดังนี้

รายการความคิดเห็น	\bar{X}	S.D	ลำดับ	ระดับความต้องการ
1. อาชีพที่ปฏิบัติอยู่ เป็นอาชีพที่ทอมี ทอกิน ไม่มีความเคียดแค้น	4.41	0.95	9	มาก
2. อาชีพงานช่างฝีมือที่ปฏิบัติอยู่สามารถสนองความต้องการให้แก่ชุมชนได้	3.47	1.29	16	ปานกลาง
3. ส่วนใหญ่จะเป็นวัสดุที่ทำได้ในท้องถิ่น	3.42	1.19	18	ปานกลาง
4. ระยะเวลาในการขนส่งสินค้าไม่ไกลมาก และไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการขนส่งมาก	4.53	1.00	5	มากที่สุด
5. อาชีพที่ทำอยู่เป็นอาชีพที่ไม่หุหุระ แต่สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข	3.85	1.52	13	มาก
6. งานที่ปฏิบัติอยู่ส่วนใหญ่เป็นการรวมกลุ่มกัน ในการจัดตั้ง หรือในรูปของสหกรณ์ มีการแบ่งสรรกำไรด้วยความยุติธรรม	4.79	0.25	2	มากที่สุด
7. เป็นอาชีพที่ต้องร่วมแรงร่วมใจกันทำ	4.11	1.09	10	มาก
8. ในรูปแบบการทำงานมีการประสานงานกันเป็นอย่างดีระหว่างองค์กร	3.43	1.36	17	ปานกลาง
9. เป็นอาชีพที่สามารถเลี้ยงตัวเองได้อย่างมีความสุข และพอเพียงแก่อัตภาพ	4.08	0.91	11	มาก

10. อาชีพที่ทำอยู่ เกิดการเรียนรู้ตามความคิดของบรรพบุรุษ หรือผู้อื่น	2.87	1.32	19	ปานกลาง
11. เป็นอาชีพที่มีเกียรติ และเกิดความรู้ที่ภาคภูมิใจในงานช่างฝีมือ	4.62	0.64	4	มากที่สุด
12. อาชีพงานช่างฝีมือที่ทำอยู่เกิดจากการเรียนรู้ การฝึกฝน จนเกิดความชำนาญ และความคล่องแคล่ว	4.45	0.81	8	มาก
13. งานช่างฝีมือเป็นงานที่ชอบ และใช้ความรู้ความสามารถได้อย่างเต็มที่ และอย่างอิสระ	3.94	0.93	12	มาก
14. งานช่างฝีมือที่ปฏิบัติอยู่มีการเรียนรู้ร่วมกัน เพื่อนำมาแก้ปัญหา	4.53	0.97	5	มากที่สุด
15. ในการปฏิบัติงานช่างฝีมือนี้ จะต้องเรียนรู้ และเพิ่มพูนประสบการณ์ให้มากขึ้น เพื่อสร้างสรรค์ผลงานให้ดีขึ้นกว่าที่ปฏิบัติอยู่	4.80	0.53	1	มากที่สุด
16. งานช่างฝีมือมีหลากหลายประเภท แต่เมื่อนำมาประยุกต์เข้าด้วยกันก็จะทำให้งานนั้นเกิดการสร้างสรรค์มากยิ่งขึ้น	4.64	0.71	3	มากที่สุด
17. เมื่อเกิดปัญหาสำคัญในที่ทำงาน ท่านจะมีส่วนร่วมในการตัดสินใจด้วยทุกครั้ง	3.76	1.04	14	มาก
18. ถึงเป็นอาชีพที่มีรายได้ครั้งละไม่มาก แต่ก็ภูมิใจที่ได้มาจากแรงงานและหยาดเหงื่อ และทำให้มีความสุขได้	4.52	0.66	7	มากที่สุด
19. การเกิดงานช่างฝีมือ ส่วนใหญ่เกิดมาจากความต้องการของชุมชน หรือคนส่วนใหญ่เป็นหลัก	1.28	1.36	20	น้อยที่สุด
20. การจะเกิดงานช่างฝีมือได้ จะต้องมีการพัฒนาเทคโนโลยีจากภูมิปัญญาของเราเอง	3.74	1.08	15	มาก

ตารางที่ 20 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในด้านการพัฒนางานช่างฝีมือ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้ที่ได้รับการสัมภาษณ์จะมีความเห็นที่แตกต่างกัน ซึ่งสามารถที่จะสรุปเป็นความเรียงได้ โดยเรียงลำดับของการให้ความสำคัญของผู้ตอบ จากมีความต้องการมากที่สุด ลงไปหาความต้องการน้อยที่สุดในตารางที่ 20 ดังนี้

ลำดับที่ 1 ผู้ให้สัมภาษณ์มีความเห็นตรงกันเป็นส่วนใหญ่ว่าในการปฏิบัติงานช่างฝีมือนี้ จะต้องมีการเรียนรู้ และควรได้รับการเพิ่มพูนประสบการณ์ให้มากขึ้น เพื่อจะได้เป็นการสร้างสรรค์ผลงานให้ดีกว่าที่กำลังปฏิบัติอยู่ โดยมีค่าเฉลี่ยสูงสุด คืออยู่ที่ 4.80 และมีค่าของการกระจายหรือค่า

ความเบี่ยงเบนมาตรฐานน้อยมาก คืออยู่ที่ 0.53 เมื่อเปรียบเทียบกับระดับความต้องการแล้วพบว่าอยู่ในเกณฑ์มากที่สุด ดังในข้อที่ 15

ลำดับที่ 2 ผู้ให้สัมภาษณ์มีความเห็นที่ตรงกันประการหนึ่งก็คือ งานช่างฝีมือที่ได้ปฏิบัติอยู่ส่วนใหญ่จะเป็นการรวมกลุ่มกันในการจัดตั้ง หรือทำในรูปของสหกรณ์ จะมีการจัดสรรค้ำประกันส่วนด้านกำไรกันด้วยความยุติธรรม โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.79 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานน้อยมากคือที่ 0.25 และเมื่อเปรียบเทียบกับระดับความต้องการแล้วพบว่าอยู่ในเกณฑ์ที่มีความต้องการมากที่สุด ดังในข้อที่ 6

ลำดับที่ 3 ส่วนใหญ่มีความเห็นที่ตรงกันว่างานช่างฝีมือที่มีหลากหลายสาขาอาชีพนั้น เมื่อนำมาประยุกต์เข้าด้วยกันแล้ว ก็จะทำให้งานที่ทำอยู่นั้นเกิดการสร้างสรรค์มากยิ่งขึ้น โดยพบว่ามีค่าเฉลี่ยเป็น 4.64 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.71 อยู่ในระดับความต้องการมากที่สุด ดังในข้อที่ 16

ลำดับที่ 4 ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่ต่างมีความเห็นที่สอดคล้องกันว่า งานช่างฝีมือทุกสาขาอาชีพเป็นอาชีพที่มีเกียรติ มีความรู้สึกเกิดความภาคภูมิใจในงานที่ทำอยู่ โดยดูได้จากค่าเฉลี่ยที่พบ มีถึง 4.62 และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.64 เมื่อเปรียบเทียบกับระดับความต้องการแล้วพบว่าอยู่ในเกณฑ์มากที่สุดเช่นกัน ดังในข้อที่ 11

ลำดับที่ 5 ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่มีความเห็นตรงกันในข้อที่ 14 ว่างานช่างฝีมือที่ทำอยู่นั้นมีการเรียนรู้และมีการแก้ปัญหาพร้อมกัน ซึ่งพบว่ามีค่าเฉลี่ยที่ 4.53 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.97 มีความเห็นตรงกันกับข้อที่ 4 ที่ว่าผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่เห็นว่าระยะทางในการขนส่งสินค้านั้นไม่ไกลมากนัก ซึ่งทำให้ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายมากสำหรับการขนส่ง เพียงแต่มีความต่างกันตรงที่ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานในประการหลังมีค่าเป็น 1.00 ซึ่งมีค่าของการกระจายมากกว่า แต่อย่างไรก็ตามเมื่อเปรียบเทียบกับระดับความต้องการแล้ว ก็ยังอยู่ในเกณฑ์มากที่สุดเช่นกัน ดังในข้อที่ 4

ลำดับที่ 7 ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนมากมีความเห็นที่สอดคล้องกันว่างานช่างฝีมือสาขาต่าง ๆ เมื่อเฉลี่ยแล้วพบว่าถึงมีรายได้ที่ไม่มากนัก คือพออยู่พอกิน ซึ่งก็ทำให้มีความสุขได้ แต่ส่วนใหญ่ก็มีความภาคภูมิใจที่ได้มาจากแรงงานและหยาดเหงื่อของเขาเอง โดยพบได้จากมีค่าเฉลี่ยสูงถึง 4.52 และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.66 ถือว่ามีน้อยมาก ซึ่งเป็นเรื่องดี และเมื่อจัดระดับความต้องการแล้วพบว่าอยู่ในเกณฑ์มากที่สุด ดังในข้อที่ 18

ลำดับที่ 8 มีความเห็นว่างานช่างฝีมือที่ปฏิบัติอยู่นั้นเกิดมาจากการเรียนรู้ การฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ และความคล่องแคล่ว ซึ่งมีค่าเฉลี่ยที่ 4.45 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.81 แต่เกณฑ์ความต้องการนั้นลงมาอยู่ที่มาก ดังในข้อที่ 12

ลำดับที่ 9 ผู้ประกอบอาชีพงานช่างฝีมือส่วนใหญ่เห็นว่า เป็นอาชีพที่พอมือ พอกิน ไม่เดือดร้อนแต่อย่างใด สามารถมีความสุขได้ตามอัศภาพ มีค่าเฉลี่ยที่ 4.41 และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.95 เมื่อจัดระดับความต้องการแล้วพบว่า อยู่ในเกณฑ์มาก ดังในข้อที่ 1

ลำดับที่ 10 จากการที่ได้สัมภาษณ์พบว่า งานช่างฝีมือเป็นอาชีพที่ต้องมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ร่วมแรงร่วมใจกันคิดและทำ จึงจะสามารถสร้างสรรคงานได้เป็นอย่างดี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.11 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 1.09 แต่อย่างไรก็ตามก็ยังอยู่ในเกณฑ์ที่มาก ดังในข้อที่ 7

ลำดับที่ 11 งานช่างฝีมือเป็นอาชีพที่สามารถเลี้ยงตัวเอง และครอบครัวได้อย่างมีความสุข มีความพอเพียงแก่อัศภาพ ซึ่งมีความสอดคล้องกับข้อที่ 9 แต่ต่างกันตรงที่มีค่าความเฉลี่ยเป็น 4.08 น้อยกว่ามาก และความเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.91 และเมื่อจัดระดับความต้องการแล้วพบว่ายังอยู่ในเกณฑ์ที่มาก ดังในข้อที่ 9

ลำดับที่ 12 ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่มีความเห็นที่สอดคล้องกันประการหนึ่งว่างานช่างฝีมือนี้เป็นงานที่ชอบ และสามารถใช้ความรู้ความสามารถได้อย่างเต็มที่ และอย่างอิสระ โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.94 ซึ่งค่อนข้างน้อย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.93 แต่อย่างไรก็ตามเมื่อจัดระดับความต้องการแล้วก็ยังอยู่ในเกณฑ์ที่มาก ดังในข้อที่ 13

ลำดับที่ 13 ผู้ที่ประกอบอาชีพงานช่างฝีมือส่วนใหญ่มองเห็นว่า เป็นอาชีพที่ดูแลไม่หุหรหรือฟุ่มเฟือย แต่ก็ยังเป็นอาชีพที่มีเกียรติ และสามารถดำรงชีพอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข โดยพบว่ามีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.85 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 1.52 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่น้อยมาก แต่อย่างไรก็ตามเมื่อจัดระดับความต้องการแล้วพบว่ายังอยู่ในเกณฑ์ที่มาก ดังในข้อที่ 5

ลำดับที่ 14 ยังพบอีกว่าในขณะที่ดำเนินการประกอบอาชีพงานช่างฝีมือนั้น เมื่อเกิดปัญหาที่สำคัญในที่ทำงาน ท่านจะเป็นอีกบุคคลหนึ่งที่มีส่วนร่วมในการตัดสินใจด้วยทุกครั้ง โดยพบว่ามีค่าเฉลี่ยเป็น 3.76 และความเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 1.04 แต่ก็ยังอยู่ในระดับความต้องการที่มาก ดังในข้อที่ 17

ลำดับที่ 15 จากการที่ได้สัมภาษณ์ยังได้พบอีกว่า ในการที่จะเกิดงานช่างฝีมือขึ้นได้นั้น จะต้องมีการพัฒนาเทคโนโลยีมาจากภูมิปัญญาของเราเอง โดยจะพบว่ามีค่าเฉลี่ยเป็น 3.74 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ 1.08 แต่ก็ยังพบอีกว่าอยู่ในระดับความต้องการที่มาก ดังในข้อที่ 20

ลำดับที่ 16 ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าอาชีพงานช่างฝีมือที่ปฏิบัติอยู่นั้นสามารถที่จะสนองความต้องการให้แก่ชุมชนได้ พบว่ามีค่าเฉลี่ยเป็น 3.47 ซึ่งค่อนข้างน้อย โดยมีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 1.29 ระดับความต้องการในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ดังในข้อที่ 2

ลำดับที่ 17 รูปแบบในการทำงานของงานช่างฝีมือ นั้น จะมีการประสานงานกันเป็นอย่างดีระหว่างองค์กรด้วยกัน โดยส่วนมากให้ความเห็นที่ค่อนข้างที่จะหลากหลายและแตกต่างกัน โดยจะสังเกตได้จากค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 1.36 ซึ่งมีการกระจายในระดับสูง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเป็น 3.43 ซึ่งยังอยู่ในเกณฑ์ที่ค่อนข้างน้อย และเมื่อจัดระดับความต้องการแล้วพบว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ปานกลาง ดังในข้อที่ 8

ลำดับที่ 18 ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนมากมีความเห็นว่าวัสดุที่นำมาใช้งาน ในงานช่างฝีมือ นั้น ส่วนใหญ่จะเป็นวัสดุที่มีอยู่ในท้องถิ่น หรือในอยู่ระแวกเดียวกัน โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.42 ซึ่งมีความใกล้เคียงกันกับข้อ 9 แต่ต่างกันที่มีความเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 1.19 ซึ่งมีความกระจายมากกว่าข้อที่ 9 และเมื่อจัดระดับความต้องการแล้วพบว่าอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ดังในข้อที่ 3

ลำดับที่ 19 อาชีพงานช่างฝีมือที่ทำอยู่ในขณะนี้ มีผู้ที่เห็นด้วยว่าเกิดจากการเรียนรู้ตามความคิดของบรรพบุรุษ หรือผู้อื่น โดยมีค่าเฉลี่ยเป็น 2.87 ซึ่งเป็นการให้ความสำคัญที่น้อยมาก ถ้าจะเปรียบเทียบกับประเด็นอื่น ๆ และมีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 1.32 ซึ่งถือว่ามีกระจายที่ค่อนข้างมาก แต่เมื่อจัดระดับความต้องการแล้วพบว่าอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ดังในข้อที่ 10

ลำดับที่ 20 ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับคำถามที่ว่าเห็นด้วยหรือไม่ว่าการเกิดงานช่างฝีมือ นั้น เกิดมาจากความต้องการของชุมชน หรือคนส่วนใหญ่เป็นหลัก โดยมีค่าเฉลี่ยเป็น 1.28 ซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยที่น้อยมากหากจะเปรียบเทียบกับประเด็นอื่น ๆ และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 1.36 ซึ่งมีค่าการกระจายมากเช่นเดียวกันกับข้อที่ 8 แต่อย่างไรก็ตามเมื่อเปรียบเทียบกับระดับความต้องการแล้วพบว่าอยู่ในเกณฑ์ที่น้อยที่สุด ดังในข้อที่ 19

ตอนที่ 3 เป็นคำถามที่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบได้แสดงความคิดเห็นทั่วไปอย่างอิสระ ในเรื่องการพัฒนา งานช่างฝีมือ ซึ่งสามารถที่จะแยกเป็นประเด็นที่สำคัญ ๆ ออกเป็น 3 ประเด็น คือ

1. ผู้ประกอบการ องค์กร หรือผู้ประกอบอาชีพงานช่างฝีมือส่วนใหญ่มีความเห็นที่ตรงกันว่าได้รับการช่วยเหลือ และดูแลจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในช่วงระยะเวลาที่ได้ดำเนินการไปแล้วระยะหนึ่ง พอมาให้คำแนะนำ และให้ความหวังแล้วก็หายไป ทำให้การดำเนินงานของสถานประกอบการขาดช่วง การดำเนินงานไม่เป็นไปอย่างต่อเนื่อง ทำให้หลายแห่งต้องเลิกดำเนินการไป ส่วนที่ดำเนิน

การอยู่ต้องช่วยตัวเองมากที่สุด หรือไม่ก็ต้องรวมกลุ่มกันเป็นชมรม เป็นศูนย์ สหกรณ์ หรือองค์กรต่าง ๆ

2. มีความเห็นว่ารูปแบบที่ได้ทำอยู่นั้นไม่ทันสมัย เป็นรูปแบบเดิม ๆ จะมีความยินดีมากถ้าหากมีองค์กร หรือหน่วยงานอื่น ๆ มาให้คำแนะนำ หรือมาให้ความรู้เพิ่มเติม โดยเฉพาะรูปแบบใหม่ ๆ

3. มีความประสงค์ที่จะได้เทคโนโลยีใหม่ ๆ เพื่อมาพัฒนางานช่างฝีมือที่ทำอยู่ ให้ได้ผลผลิตที่มีคุณภาพ เป็นที่เชื่อถือของตลาด หรือลูกค้า ตลอดจนต้องการผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจ เพื่อประสานงานเรื่องตลาดที่จะนำสินค้าไปจำหน่าย